RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 217.125 van 6 januari 2012
in de zaak A. 193.861/X-14.363.

In zake : Philippe JORENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Hugo Sebreghts en Floris Sebreghts
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Aerts
kantoor houdend te 9000 GENT
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 september 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 19 juni 2009 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen", "in zoverre deelplan 13 en bijhorende stedenbouwkundige voorschriften hieruit werden goedgekeurd door de Vlaamse Regering".

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 201.963 van 17 maart 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd voor wat betreft het deelproject 1K "woongebied Lindelei" en is de vordering voor het overige verworpen.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2011.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Smeyers, die loco advocaten Hugo Sebreghts en Floris Sebreghts verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Paul Aerts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat betreft de feiten wordt verwezen naar de uiteenzetting ervan in het arrest nr. 201.963 van 17 maart 2010.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker inzake zijn belang dat hij eigenaar en bewoner is van een huis gelegen aan de Lieven Renslaan 11 te Aartselaar, op een perceel dat grenst aan het – in het deelplan 13 van het bestreden gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opgenomen – deelproject 1K "woongebied Lindelei".

5. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste belang beschikt om het bestreden uitvoeringsplan in zijn totaliteit aan te vechten. Zij meent dat het belang van de verzoeker moet worden beperkt tot "het deelplan 13 'woongebied Lindelei'", zoals aangegeven in het verzoekschrift. Volgens haar is een gedeeltelijke vernietiging die is beperkt tot het "woongebied Lindelei", denkbaar en toelaatbaar.

6. Het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen" bevat, naast de vastlegging van de grenslijn, verschillende deelprojecten.

De verzoeker bakent zijn belang uitsluitend af in functie van het deelproject 1K "woongebied Lindelei", dat op het verordenend grafisch plan 13 voorkomt. Het blijkt dat de verzoeker uitsluitend dit deelproject viseert wanneer hij het heeft over het "deelplan 13 en bijhorende stedenbouwkundige voorschriften".

Met de verwerende partij moet worden aangenomen dat een partiële vernietiging beperkt tot het deelproject 1K "woongebied Lindelei" mogelijk is zonder afbreuk te doen aan de algemene economie van het plan.

V. Onderzoek van het tweede onderdeel van het eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert in het middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: DIWB), de artikelen 2 en 4, §2 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 DIWB, artikel 38, §1, 1° en 2° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, alsmede van de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat artikel 8 DIWB aan de overheid de verplichting oplegt om bij de beoordeling van onder meer een plan een watertoets uit te voeren. Deze watertoets moet er, aldus de verzoeker, voor zorgen dat er door het uitvoeringsplan geen schadelijke effecten voor de waterhuishouding ontstaan, dan wel dat deze schadelijke effecten zoveel mogelijk worden beperkt, en, als dit niet mogelijk is, dat de schadelijke effecten worden hersteld of, in geval van vermindering van de infiltratie van hemelwater of vermindering van ruimte voor het watersysteem, worden gecompenseerd. Hij wijst er daarbij op dat artikel 8, §2 DIWB zelfs een bijzondere en uitdrukkelijke motiveringsplicht daaromtrent inhoudt. Voorts merkt de verzoeker op dat niet enkel onderzoek naar het effect op de waterhuishouding verplicht is, maar dat het uitvoeringsplan ook effectief maatregelen moet opnemen die er voor zorgen dat de wateroverlast vermeden of zoveel mogelijk beperkt wordt.

Naar de mening van de verzoeker bevat het bestreden uitvoeringsplan geen effectieve, laat staan afdoende, watertoets. Het uitvoeringsplan bevat, aldus de verzoeker, wel de elementen voor een watertoets uit het betrokken plan-milieueffectenrapport (hierna: het plan-MER), maar geen watertoets zelf. De toelichtingsnota verwijst naar de hoofdstukken 5.4.2 en 6.4.3 van deel II van het plan-MER, waar die elementen zijn weergegeven. Die

elementen geven enerzijds waarschuwende signalen voor de overstromingsgevoeligheid van het gebied en anderzijds de suggestie tot de aanleg van een buffer.

In casu heeft het plan-MER, aldus de verzoeker, elementen aangegeven waarop de watertoets kan worden gebaseerd. Ook is in de toelichtingsnota weergegeven dat het wenselijk zou zijn om het overstromingsgevoelig gebied integraal niet te ontwikkelen, maar in te richten als buffer. De plannende overheid heeft volgens de verzoeker echter nagelaten om deze intenties te vertalen in stedenbouwkundige voorschriften. Er is enkel terug te vinden dat het "toegelaten" is om werken uit te voeren die nodig zijn voor het behoud van de watersystemen en het voorkomen van wateroverlast, als daardoor de hoofdbestemming niet in het gedrang komt. Het is zodoende, aldus de verzoeker, perfect mogelijk om het gehele gebied te ontwikkelen met woningen.

Volgens de verzoeker heeft de plannende overheid, in tegenstelling tot de decretale plichten van artikel 8 DIWB, nagelaten om te onderzoeken wat de gevolgen zijn van de ontwikkeling van het gebied met woningen, wegenis en openbare voorzieningen. Vermoedelijk is de reden hiervoor, aldus de verzoeker, terug te vinden in het advies van de VLACORO, die de mening is toegedaan dat er geen watertoets moet gebeuren totdat er concrete verkavelingsplannen zijn. De verzoeker wijst er echter op dat de watertoets niet kan worden vooruitgeschoven naar de vergunningverlenende overheid. Ook geeft hij aan dat er, in tegenstelling tot wat de VLACORO stelt, wel degelijk concrete gegevens voorhanden zijn, want in deel II van het plan-MER is onder punt 6.4.3.1 terug te vinden dat de theoretisch te ontwikkelen oppervlakte van het plangebied 8 ha omvat en dat het over 200 woningen zou gaan.

Na de duiding van de waterproblematiek is de plannende overheid er, aldus de verzoeker, toe verplicht om maatregelen op te leggen om de wateroverlast te beperken, te herstellen of te compenseren. In casu wordt de watertoets echter op onwettige wijze doorgeschoven naar de vergunningsprocedure, terwijl een aanzienlijk deel van het plangebied in een recent overstroomd gebied ligt en de wateroverlast duidelijk gekend en erkend is door de overheid. Er worden geen specifieke maatregelen verordenend opgelegd

in het uitvoeringsplan en de voorschriften ervan om de schadelijke gevolgen op het vlak van de wateroverlast te vermijden of te beperken.

8. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat de watertoets wel degelijk werd opgenomen in het plan-MER en dat de voorgestelde milderende maatregelen zijn beschreven in de toelichtingsnota van het bestreden uitvoeringsplan en, waar mogelijk, zijn vertaald in de stedenbouwkundige voorschriften. Zij merkt voorts op dat de concrete invulling afhankelijk is van de vergunningsaanvragen en de concrete ontwikkeling van het gebied.

Volgens de verwerende partij kunnen in het uitvoeringsplan de uit de watertoets voortvloeiende en/of te nemen maatregelen slechts worden vertaald in zoverre reeds duidelijkheid bestaat over de concrete inrichting van het gebied. Deze maatregelen zijn, aldus de verwerende partij, maximaal vertaald in het stedenbouwkundig voorschrift 1K.1.3 en moeten volgens haar concreet worden uitgewerkt in de op te maken inrichtingsstudie. Ter onderbouwing van haar stelling dat er geen sprake is van een doorschuiving van de watertoets naar de vergunningverlenende overheid, citeert ze de volgende toelichting bij het stedenbouwkundig voorschrift 1K.1.3:

> "Bij dit project is het wenselijk dat de ontwikkeling gesitueerd wordt binnen een ruimtelijke visie op de globale ontwikkeling van het gebied. De projecten voor een deel van het gebied mogen de latere ontwikkeling van de rest van het gebied niet hypothekeren. Daarom wordt bij projecten groter dan 1 ha of meer dan 25 woningen een inrichtingsstudie opgelegd. De inrichtingsstudie geeft een aanduiding van alle ordeningsaspecten in het gebied: functies, differentiatie, fasering, ontsluiting, waterbuffering, relatie en overgang naar het open ruimtegebied, … De inrichtingsstudie is een informatief document dat deel uitmaakt van de vergunningsaanvraag. Bestaande inrichtingsstudies voor het gebied of stadsontwerpen die de bovenstaande elementen en de aangegeven verordenende aspecten onderzocht hebben, kunnen ook beschouwd worden als geldige inrichtingsstudie.
>
> Rekening houdende met de overstromingsgevoeligheid van het oostelijke deel van het gebied, moet de inrichting van een – zo natuurlijk mogelijk ingericht – bufferbekken op de grens met de open ruimte (binnen het planelement) worden onderzocht. Idealerwijze wordt het gedeelte van het planelement dat gelegen is in overstromingsgevoelig gebied integraal niet ontwikkeld, maar ingericht als buffer (zowel naar waterbeheersing als landschappelijk en ecologisch)".

9. De verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord aan dat men, als men stelt dat een deel van het plangebied dat is gelegen in overstromingsgevoelig gebied idealiter niet wordt ontwikkeld maar wordt ingericht als buffer, dat op die wijze moet vertalen in de stedenbouwkundige voorschriften, wat volgens hem niet is gebeurd. Deze laten integendeel volgens de verzoeker alsnog veel andere mogelijkheden toe en bieden geenszins de zekerheid die de uitvoering van de watertoets zou moeten bieden.

Voorts wijst de verzoeker er op dat er wel degelijk concrete plannen bestaan voor de verkaveling van het geheel en/of delen van het betrokken gebied. Hij heeft zich daar immers reeds meermaals tegen verzet tijdens openbare onderzoeken en dit zowel voor als na de start van de huidige procedure.

10.1. In haar laatste memorie vestigt de verwerende partij er de aandacht op dat in de toelichtingsnota (bladzijde 113) – in de toelichting bij de milderende maatregelen, randvoorwaarden en in ruimtelijke vertaling in de stedenbouwkundige voorschriften en rekening houdend met hetgeen wordt aangegeven in het plan-MER – wordt gesteld dat:

> "de verordenende voorschriften (…) expliciet alle werken, handelingen en wijzigingen in functie van het bereiken van de randvoorwaarden die nodig zijn voor het behoud van de watersystemen en het voorkomen van wateroverlast buiten de natuurlijke overstromingsgebieden toe(laten). De concrete invulling van de buffercapaciteit zal bij de vergunningverlening in overweging worden genomen (zie hiervoor ook de verplichting tot opmaak van een inrichtingsplan waar o.a. de buffering moet bekeken worden).
> - In de toelichtende kolom van het voorschrift over de inrichtingsstudie wordt opgenomen dat de waterbuffering in het gebied bekeken dient te worden in relatie tot het oostelijke open ruimtegebied".

10.2. Voorts wijst de verwerende partij op het stedenbouwkundig voorschrift 1K.1.5, namelijk:

> "In het gebied zijn eveneens toegelaten, voor zover de hoofdbestemming niet in het gedrang komt, voor zover in overeenstemming met of aangewezen in de watertoets, alle werken, handelingen en wijzigingen in functie van het bereiken van de randvoorwaarden die nodig zijn voor het behoud van de watersystemen en het voorkomen van wateroverlast buiten de natuurlijke overstromingsgebieden toegelaten voor zover de technieken van de natuurtechnische milieubouw gehanteerd worden".

Daaromtrent merkt zij op dat dit stedenbouwkundig voorschrift in de toelichtingsnota (bladzijde 117) wordt verduidelijkt als volgt:

> "Voor werken die uit een watertoets voortvloeien. Door de bouwmogelijkheden wordt meer oppervlakte verhard. Om wateroverlast te voorkomen, is aandacht voor het waterbergend vermogen noodzakelijk. Deze noodzaak vormt een opportuniteit in functie van een kwalitatieve inrichting en groenaanleg van het terrein (zie hierboven). Met 'technieken van natuurtechnische milieubouw' wordt verwezen naar een geheel van technieken die gebruikt kunnen worden om bij de inrichting (en het beheer) van infrastructuurwerken (wegen, waterlopen) bestaande natuurwaarden zoveel als mogelijk te behouden of ze te ontwikkelen of te versterken, en meer algemeen om te komen tot 'milieuvriendelijke' oplossingen voor ruimtelijke ingrepen. Een beschrijving van en toelichting bij dergelijke technieken is te vinden in de 'Vademecums Natuurtechniek', die onder meer te raadplegen zijn op de website van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid:http://www.lne.be/themas/milieu-en-infrastructuur/vademecums-natuurtechniek. Op basis van onderzoek en ervaring worden deze Vademecums regelmatig geactualiseerd".

De verwerende partij stelt dienaangaande voorts dat de in het plan-MER uitgedrukte optie om de betrokken zone niet te ontwikkelen en als bufferzone te beschouwen, ook werd opgenomen in de toelichting betreffende het stedenbouwkundig voorschrift 1K.1.3.

10.3. De verwerende partij wijst er tot slot op dat voor de toepassing van artikel 8 DIWB rekening moet worden gehouden met de aard van de beslissing zelf. Volgens haar kunnen binnen het kader van het uitvoeringsplan slechts milderende maatregelen worden opgenomen, ook in het kader van de watertoets, in zoverre deze ruimtelijk in de stedenbouwkundige voorschriften kunnen worden vertaald. Het zou volgens de verwerende partij onjuist zijn om te stellen dat bij het goedkeuren van een ruimtelijk uitvoeringsplan alle milderende maatregelen in de stedenbouwkundige voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan zouden moeten worden vertaald, dus ook de ruimtelijke en de maatregelen die zich op uitvoerings- of vergunningsniveau bevinden. Volgens haar is het belangrijk om principieel te stellen dat in een ruimtelijk uitvoeringsplan enkel planologisch te vertalen maatregelen, dus de ruimtelijk milderende maatregelen, als dwingend worden opgelegd. Hierbij stelt ze ook dat

het plan-MER niet beslist wat zou moeten worden opgenomen in een ruimtelijk uitvoeringsplan.

In dit verband blijkt volgens de verwerende partij uit de rechtspraak van de Raad van State dat de overweging "dat heel wat milderende maatregelen uit de MER en aanbeveling(en) in het MER-verslag niet kunnen opgenomen worden in de stedenbouwkundige voorschriften of de grafische aanduiding van het ruimtelijk uitvoeringsplan maar doorwerking moeten krijgen op hun projectniveau, dit wil zeggen bij het uitwerken of beoordelen van de stedenbouwkundige vergunningsaanvragen of milieuvergunningsaanvragen", artikel 4.1.7 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) niet schendt. Deze overweging vormt, aldus de verwerende partij, een antwoord op de door de verzoekende partijen in een andere zaak voorgehouden schending van artikel 4.1.7 DABM, voorhoudende dat het MER niet doorwerkt tot in de bestreden beslissing. Naar de mening van de verwerende partij geldt deze overweging naar analogie ook voor het nu bestreden uitvoeringsplan.

Beoordeling

11. Artikel 8 DIWB luidt onder meer als volgt:

> "§ 1. De overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma als vermeld in § 5, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.
>
> Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren.

(...)

§ 2. De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheerplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voorzover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

(...)

§ 4. Voor de vergunningsplichtige activiteit of een plan of programma die zijn onderworpen aan een milieueffectenrapportage geschiedt de analyse en evaluatie van het al dan niet optreden van een schadelijk effect en de op te leggen voorwaarden om dat effect te vermijden, te beperken, te herstellen of te compenseren, in dit rapport.

§ 5. (...)

De volgende plannen en programma's worden in ieder geval onderworpen aan de watertoets :

1° een ruimtelijk uitvoeringsplan en een algemeen en bijzonder plan van aanleg als vermeld in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996

(…)".

Uit de memorie van toelichting bij het ontwerp DIWB (Parl. St. Vl. Parl. 2002-2003, nr. 1730/1, p. 23) blijkt nog dat de watertoets moet worden opgevat als een proces van vroegtijdig informeren, adviseren, afwegen en uiteindelijk beoordelen van de mogelijke schadelijke effecten van, onder meer, plannen op het watersysteem, zodat deze toets als een belangrijk preventief instrument fungeert.

12. Uit artikel 8 DIWB volgt dat wanneer blijkt dat het aannemen van het voorgenomen plan een schadelijk effect op het watersysteem kan doen ontstaan, de plannende overheid ofwel de goedkeuring van dit plan moet weigeren ofwel, wanneer zij het plan goedkeurt, door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan, dient te verzekeren dat geen schadelijke effecten ontstaan of dat deze worden beperkt, hersteld of gecompenseerd. Om te voldoen aan de voornoemde zorgplicht kan de plannende overheid er niet mee volstaan de verantwoordelijkheid ter zake door te schuiven naar de vergunningverlenende overheid.

13. Zoals wordt vermeld in het bij het bestreden uitvoeringsplan horende plan-MER is het oostelijk deel van het plangebied van het deelproject 1K

"woongebied Lindelei" aangeduid als overstromingsgevoelig gebied. De verwerende partij betwist de watergevoeligheid van het voornoemde gebied niet.

Hoewel blijkt dat het aannemen van het voorgenomen deelproject een schadelijk effect op het watersysteem kan doen ontstaan, moet worden vastgesteld dat de stedenbouwkundige voorschriften van het deelproject enkel de mogelijkheid openhouden om werken uit te voeren die nodig zijn voor het behoud van de watersystemen en het voorkomen van wateroverlast, waarbij deze mogelijkheid enkel geldt als de hoofdbestemming niet in het gedrang komt.

Het bestreden uitvoeringsplan blijkt niet zelf een maatregel of voorwaarde inzake het watersysteem te bevatten. De toelichtingsnota bij dat uitvoeringsplan stelt dat de inrichting van een bufferbekken binnen het planelement "moet (…) worden onderzocht", dat "idealerwijze" het gedeelte van het planelement dat gelegen is in overstromingsgevoelig gebied integraal niet wordt ontwikkeld maar ingericht als buffer en dat de bij bepaalde vergunningsaanvragen op te maken inrichtingsstudie een aanduiding inzake de waterbuffering geeft. De achterliggende reden om ter zake in het uitvoeringsplan zelf geen maatregel op te nemen, lijkt terug te vinden in het advies van de VLACORO luidens welk "(er) op dit moment (...) geen concrete verkavelingsplannen (zijn) zodat men ook nog niet kan berekenen welke concrete buffercapaciteit noodzakelijk is".

Nog daargelaten de vraag of deze stelling van de VLACORO wel te rijmen valt met de inhoud van het plan-MER, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat de theoretisch te ontwikkelen oppervlakte van het plangebied 8 ha omvat en dat het over 200 woningen zou gaan, blijkt dat de verwerende partij in strijd met de haar door artikel 8 DIWB opgelegde verplichting om zelf de gepaste maatregelen te nemen om schadelijke effecten op het watersysteem te vermijden, deze te hebben vooruitgeschoven naar de vergunningverlenende overheid.

14. Aan de voorstaande vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het door de verwerende partij in haar laatste memorie aangehaalde element als zou het bestreden besluit artikel 4.1.7 DABM niet schenden.

15. Het middelonderdeel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 19 juni 2009 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen", voor wat betreft het deelproject 1K "woongebied Lindelei".
De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes januari 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Tiny Temmerman **Roger Stevens**